

El poeta Joan Vergés i el seu primer llibre Soleïat de paisatges
Segona sessió de Barbolles poètiques.

Novament ens reunim, alguns per primera vegada, en íntima comunitat per escoltar i viure poesia.

En la primera sessió vàrem escoltar delectablement la càlida i ardorosa parla del poeta inèdit Agustí Sala i Cornadó, ^{veient-hi present} el que en aquests moments és, per ell, obsessió, i a mi personalment ^{no em sembla raó d'èsser.}

No solament vàrem tenir coneixença de la personalitat torturada de Maïa Koski i de la seva obra, sinó que a més vàrem adonar-nos de la viva personalitat del amic Agustí Sala, ^{coneixent-li el mateix temps} la seva producció poètica, que voldríem veure traduïda, dins d'ell mateix, a la nostra llengua.

És una pena que ell s'esforcés en agègantar als nostres ulls la figura del poeta rus, però ^{com més s'hi esforçava, més creïxia en nosaltres} la sensació de què és que ^{ens estava fent} és que el poeta comentarista que se'ns havia fet seus amb la seva personalitat tan entusiàstica, tan sincera i tan punyent. Fou un magnífic pòrtic a les nostres Barbolles que sempre recordarem amb delit.

Però així ja pertany al nostre passat poètic. Avui ens reunim per a fruit de les pricipies d'una lectura, prèvia a la publicació, dels poemes d'un nou element que ja forma part de la nostra Literatura, Catalana actual. El poeta Joan Vergés i Calduch.

Poc podria dir-vos de la seva personalitat ^{malgrat els companys} de professió mèdica, ^{no ens hem tractat en el terreny social.} Permeteu-me, però, que us doni la meua impressió personal de la seva obra, abans de la lectura ^{que ell mateix farà, no perquè així estarem més ben preparats per a fruit-la.} ^{dir per endavant que aquestes són apreciacions íntimes meves i podrien basar errònies, valgui almenys, però, la bona voluntat.}

Es donà a conèixer a la Antologia Poètica Universitaria del any 1949, publicada algun poema en les dels anys 50 i 51. Al Cap d'Any de Raixa del 1958, a la Revista ^{mediterrània}, Alcalá i a la Revista Europe. També hi ha a Erevan. Té un dels premis de Cantonigrós el 1 any 1958 per "sis cançons i altres poemes" i en el n. 13 del Pont hi ha un avanç del seu llibre "Soleïat de paisatges".

El primer contacte espiritual amb en Vergés el vaig tenir quan tímidament ens deia:

No em val haver viscut
ni haver après en converses
ara em sento indefens
i les hores em fugen...

No sé si aquest poema, el Carrer de la Puríssima, pertany al seu llibre esmentat, tant se val, el fet de que aquest poema fos un dels de la seva avançada poètica mereix que ens fixem en ell un breu instant.

Irromp, en Vergés, dins el camp de lluita de la poesia catalana, de la manera més humil que pugui fer-se, i ens diu que malgrat allò après en converses i el que ha viscut, se sent indefens i veu com passa el temps... Sembla picar la muesa que creu dur en la seva ànima, els records de la seva infantesa bullen dins seu i ^{fa que es des...}

hàgic,
a mi se'n va a viure

no admira
l'acte del poeta
s'entia a l'entorn
de la lectura
d'un home
que estava
fent una
obra
d'alta imatge

amb tanta
més que
una ca
del
comentari
del

hins paper
ho comentem
en el
sobre d'1
p. 51 punt.

una que
s'entia
l'entorn

desobediència

post. net.

100. A viat l'amor, el fa somriure i escriu, quasi innocent, la seva estimació "fins en el fred dels balcons". Aquest amor, l'amor a la Poesia, està com acordat, i és natural que així siga la primera vegada que cosa ventar no. ~~Men~~. Aquesta manera de dir, sincera, humil, innocent i a la vegada elegantíssima és el que fa que veiem en ell tota una esperança per al esdevenidor.

Després d'aquest cant melangiós i tímid, ~~hans qued~~, que de nou ens truca a la porta i ens diu (Pont n'13)

No és que no tingui afanys segurs,
vacil·la de saber-se feliç
i si li fos possible diria la lloança
en cada moviment.
Perquè viatje
amb el cor tan estès com les ales...

Heus amb el seu cant

Aquest cant del seu ocell, ~~de~~ Tota una manera de sentir que sembla escure-li molt bé i que jo, agosarat, tergiversant el vers, l'he aplicada a ell. Aquest ocell que en la negror dels ulls, i ara per fer ben rodó el comentari necessitaria que els ulls d'un Vergès fossin negres, en la negror d'aquests ulls hi porta el món "amb tots els noms encesos."

En Joaquim Moles, ara ens llegirà el pròleg que ha escrit pel seu llibre i ens solarirà el que de confús haguen pogut trobar ens aquests mots de presentació. I després, ell, prescindint de tot i de tots ens dirà al llarg de la lectura ~~com és el seu sentiment~~, que jo ~~veig~~ molt mesurat i contingut, i ~~de~~ ~~veure~~ cadascú podrà valorar-lo, per si mateix, perquè jo ~~no~~, també, ~~de~~ ~~veure~~ que ~~en~~ ~~troba~~ ~~polític~~ ~~sent~~ ~~trou~~ no solament el que ~~l'autor~~ ha volgut posar-hi, sinó el que ~~el~~ ~~llegidor~~ hi sap ~~veure~~ segons el concepte que ~~el~~ tingui del Art poètic i segons el seu món ~~interior~~.

Abans de finir aquest comentari deixo que us digui quelcom que due dintre meu i No trobo paraules prou adients per a fer-ho. Uns Prínceps de la Poesia Catalana han volgut honorar-nos vivint junt amb tots nosaltres uns breus instants d'eternitat poètica. No vull usar mots massa altisonants pel seu elogi, perquè tinc por de que embirin tot el que de pur, sincer i agrafat té el meu esperit envers ~~els~~ el seu acte, propi dels personatges veritablement grans. Han volgut barrejar-se amb tots nosaltres i han vingut a cercar-nos aquí, deixant a part prejudicis i falses postures de majestat. Saben ells, però, que també tots nosaltres quan necessitem, o ens cal, aliment pel nostre esperit anem vers ells i directament al estany on reposa l'aigua fresca i transparent del seu missatge, per a ~~satollar-nos~~ i augmentar la nostra força poètica.

La meua més cordial benvinguda a Clementina Arderiu i a Carles Riba en nom de Barbolles Poètiques.

Així mateix, s'ha rebut una missiva de Josep M. de Sagarra desitjant-nos continuïtat juntament amb una carta pel poeta Joan Vergès que gustosament entrego.

havia de la contrà que

30-7-59

Revisat 20-7-50